

PÁLL LAJOS

Ecloga helyett

Orbán Balázs emlékére

*Tél van még s a sófalvi réten a füzek alusznak.
Gyapjas felhőkkel jött havazások varázsa lejárt.
Sajzik a víz, káka testéről csillog a dér...*

Lásd, itt maradtál...

*Bánod a csendet? Lónak dugsz enni,
Könyöklődől a pára kicsap, a széna poros
S haragjában még fújtat a két hasas kanca.*

Nem telik többre?

Nem hinnéd el, ennyi, csak ilyen kevés kell

— két liter bor —

Hogy órákat lophass az olcsó örömhöz.

Nem telik többre...

*Homlokod ívét is megaszalták a száraz szelek,
S ha félelem őrzi az embert, hát meg sem maradhatsz,
Kifut kezedből a víz, álomvilágod hegvíziója.*

Bánod a csendet?

Nem neked termett az utak varázsa,

Nem neked termett,

*Föld talán jut még mindenféléhez,
De hol lesz a háromszor akkora tenger
S lehet-e osztani a végtelenséget?*

— Mit ki nem alkudhatsz halálod nélkül.

Mit lelsz meg ebből?

Anyánk, ha nem marad örökre terhes,

Rendhagyás vára lesz majd a csapda

Amibe kényszerít a végtelenség.

Idáig hallszik, hogy bömböl a gyermek.

Van-e világ még ezen kívül?

Van-e világ,

Hol nem kell riadni a nyafogásra

S ne volna vádló a csecsemőszem

a nyafogásért.

Nyesett kőrifák lépnek a kertek alatt

Allj hát közéjük;

(A cédrus nem mérték e tájon)

S mint régi próféták

(úgyis szívedből nő látomásod)

Mondd részegségig tépve szakállad:

Hogy elfogy a föld a szembogárból

Rettegés vermébe kerget egy zokszó

Igazság nélkül.

Oszd hát magad, úgy ígérj jót,

Senki sem kéri számon a rosszat.

Nem telik többre...

Gyűjtöd a szétgazolt murvát, rövid a nappal,

Már itt leng a szürkület is,

Csak a perc, csak a perc nyomorítóan hosszú!

Korond, 1962—1969

Köves meder

Csak a nyári partok békességét ne...

a Szittyó fölé hajló fűzfaágat,

mit nem az erő tartott meg,

s nem is az alázat

csak hogy út nincs már semerre

sem válasz

egy ágnyi üzenetre.

Csak a nyári partok békességét ne...

a kövek közé merült csutakot,

mi eke után vigyorgó koponya,

s csak azt mondhatja

mit elhallgatott,

s a gyökerektől megkötött part

bomló katona már a szögesdróton,

— micsoda béke, ha ez a kapuja —

s ár se kell, hogy újból megomoljon.

Csak a nyári partok békességét ne...

a szopósnyi patakot,

ahogy gügyög neki,

hisz tudjátok a gyermek felejthet,

férfi a bajt csak kiheverheti.